

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **T. K. C. T.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2003, č. j. OAM-2198/VL-20-HA08-2003, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 36 Az 915/2003, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2005, č. j. 36 Az 915/2003 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 10. 2003, č. j. OAM-2198/VL-20-HA08-2003, nebyl žalobkyni (dále též „stěžovatelka“) udělen azyl v České republice podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů; současně na ni nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle žalovaného byla důvodem odchodu žalobkyně ze země původu snaha najít v zahraničí práci; azylovou procedurou pak chtěla legalizovat svůj pobyt v České republice. Neuspokojivá hospodářská situace, kvůli níž se stěžovatelka rozhodla odejít z vlasti, však podle žalovaného postihuje bez rozdílu obyvatelstvo Vietnamu jako celek a proto ji nelze vnímat jinak než jako důvod ekonomický a tedy irelevantní pro udělení azylu. Žalovaný dále uvedl, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu a je pro ni zapotřebí využít institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých

zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný proto žalobkyni neudělil azyl podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a obsáhle se vypořádal i s neexistencí překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2005, č. j. 36 Az 915/2003 - 38, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud ve shodě se žalovaným uvedl, že legalizaci pobytu nelze považovat za zákonný důvod pro udělení azylu. Podle soudu nelze ze žádného ustanovení zákona o azylu dovodit, že by žalovanému vznikla povinnost domýšlet azylově relevantní důvody neuplatněné v řízení žadatelem o udělení azylu. Povinnost zjistit skutečný stav věci ve smyslu § 32 spr. ř. [v celém následujícím textu míněn zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), jenž byl s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem – pozn. soudu] vzniká žalovanému pouze v rozsahu důvodů uvedených žadatelem v řízení o udělení azylu. Jelikož však žalobkyně neuvedla žádné azylově relevantní důvody, nýbrž uvedla toliko důvody ekonomické povahy, nebylo podle soudu na místě posuzování politické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu; proto není důvodná ani námitka týkající se údajné neaktuálnosti zpráv o situaci v zemi původu žalobkyně. To, že rozhodnutí žalovaného doručené žalobkyni nebylo opatřeno podpisem oprávněné osoby, není sice podle soudu postupem v souladu s § 47 odst. 5 spr. ř., avšak za situace, kdy je ve správním spise založen originál rozhodnutí řádně opatřený podpisem oprávněné osoby, jím není založena nicotnost napadeného rozhodnutí ani není toto rozhodnutí stíženo vadou mající vliv na jeho zákonnost. Soud nad rámec rozhodnutí poznamenal, že ekonomické důvody a snaha o legalizaci pobytu jsou skutečnosti, jež by odůvodňovaly zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu. K námitce směřující vůči neudělení humanitárního azylu soud uvedl, že na udělení azylu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a žalovaný o něm rozhoduje v režimu správního uvážení; při soudním přezkumu takového rozhodnutí se toliko zkoumá, zda správní uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem nebo je nepřekročilo; při splnění zákonných předpokladů však není soud oprávněn dovozovat jiné nebo opačné závěry. Soud se dále ztotožnil i s nevztažením překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu a ze všech uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a po výzvě soudu ve lhůtě doplněné kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že žalovaný v řízení o udělení azylu porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 spr. ř. Stěžovatelka se cítí být zkrácena na svých právech nezákonným rozhodnutím o neudělení azylu podle § 12 a 14 zákona o azylu. Soud pak v rozsudku pouze zopakoval tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí. Stěžovatelka je přesvědčena, že její důvody jsou dostatečné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Soud navíc pochybil, když dostatečně nezkoumal udělení azylu z humanitárních důvodů, neboť osobní situace stěžovatelky ve vlasti umožňuje udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka dále namítla, že žalovaný vycházel z neaktuálních zpráv o situaci v zemi jejího původu. Podle stěžovatelky dochází ve Vietnamu k potlačování základních lidských práv, s čímž se však správní orgán ani soud nevypořádali. Stěžovatelka dále uvedla, že se v mezidobí provdala za českého státního příslušníka a plánují založení rodiny. Ze všech těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2005, č. j. 36 Az 915/2003 - 38, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání a uvedl, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi

stěžovatelky v průběhu řízení o udělení azylu. Žalovaný neshledal existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 ani podle § 14 zákona o azylu. Pokud jde o manželství s občanem České republiky, tuto skutečnost měla žalobkyně řešit prostřednictvím příslušného institutu zákona o pobytu cizinců. Námitky uvedené v kasační stížnosti pokládá žalovaný za azylově irelevantní. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatelka je přesvědčena, že soud nesprávně posoudil otázku udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu. K tomu je zapotřebí uvést, že tvrzení stěžovatelky o špatné hospodářské situaci v zemi původu a její následné snaze najít v zahraničí práci jsou důvody svou povahou ekonomické, jež není možné podřadit pod žádný v § 12 taxativně vymezený důvod pro udělení azylu, neboť v něm nelze spatřovat pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ani se nejedná o odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství žalobkyně má. S touto skutečností se ve svých rozhodnutích řádně vypořádali žalovaný a následně po něm i krajský soud; Nejvyšší správní soud se s těmito závěry ztotožnil. Za této procesní situace nebylo již zapotřebí zkoumat situaci v zemi původu na základě opatřených zpráv; poukaz stěžovatelky na jejich údajnou neaktuálnost tedy není pro posouzení věci právně relevantní. Pokud jde o námitku stěžovatelky, že vzhledem ke své osobní situaci v zemi původu splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, je třeba ve shodě s krajským soudem poukázat na skutečnost, že udělení humanitárního azylu se odehrává v režimu správního uvážení a žalovaný je přezkoumává toliko v omezeném rozsahu a zkoumá, zda toto rozhodnutí nevybočilo z mezí či hledisek stanovených zákonem. V souzené věci pak žalovaný standardním způsobem zhodnotil stěžovatelkou uváděná tvrzení spočívající v ekonomických důvodech pro udělení azylu a neshledal v nich důvod hodný zvláštního zřetele po udělení humanitárního azylu. Tomuto postupu žalovaného pak nebylo jak podle názoru Krajského soudu v Brně, tak podle názoru zdejšího soudu možné nic vytknout. Pokud jde o tvrzení stěžovatelky, že uzavřela sňatek s občanem České republiky, pak se v dané věci jedná o tzv. skutkové novum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., tedy o skutečnost uplatněnou až po vydání kasační stížností napadeného rozhodnutí, k níž Nejvyšší správní soud nepřihlíží; nad rámec rozhodnutí však lze ve shodě se žalovaným odkázat na příslušné instituty zákona o pobytu cizinců. Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Další důvod kasační stížnosti je vymezen v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon

v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Tento důvod kasační stížnosti stěžovatelka uvedla pouze v obecné rovině odkazem na § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 spr. ř. a ani v doplnění kasační stížnosti, k němuž byla soudem vyzvána, neuvedla konkrétní skutečnosti, v nichž porušení procesních předpisů v řízení o udělení azylu spatřuje. V pouhé citaci některých ustanovení správního řádu však nelze spatřovat řádně uplatněný důvod kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud nemohl na základě důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí přezkoumat.

Ze všech uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu